

Ustanovitev župnije Ljubljana - Kodeljevo

Pisalo se je leto 1960. Mnogi župljani in župljanke se ga verjetno še spomnite. Ustanovljena je bila naša župnija, župnija sv. Terezije Deteta Jezusa oziroma župnija Ljubljana - Kodeljevo kot se tudi uradno imenuje. Sam o zgodovini župnije ne vem prav veliko, saj jo spremljam šele zadnja tri leta. Lahko pa zapišem, da se kot župnik v naši župniji počutim zelo dobro. To pomeni, da je župnija zame velika družina, ki me je sprejela v svojo sredo in me postavila na čelo, da jo kot duhovni oče vodim in usmerjam. Priznam, da sem se na začetku te naloge kar malce bal in sem na Kodeljevo

prihajal s cmokom v grlu. Danes, po treh letih življenja med župljani in župlankami kodeljevske župnije, pa lahko rečem, da se med vami počutim zelo domače.

Res je, da je 60 let za župnijo kratko obdobje. Celó tako kratko, da so mnogi naši župljani in župljanke starejši od župnije same. Vseeno pa se je v teh 60-ih letih zgodilo marsikaj, kar se je zapisalo v srca ljudi, ki so del župnije.

Draga župnija, želim ti vse najboljše za 60 let in čim več dobrega v prihodnjih letih, desetletjih in stoletjih.

župnik Grega

INTERVJU S HERMANOM GREGORIČEM

V avgustu je naše občestvo dobilo okrepitev v duhovniških vrstah. Iz Rakovnika se je k nam preselil duhovnik Herman Gregorič. Z veseljem smo ga sprejeli in ga pozdravljamo v naši župniji.

Za začetek: kakšno pastoralno vlogo ste dobili ob prihodu na Kodeljevo; kakšno bo vaše poslanstvo tukaj in kje ter kdaj vas bomo lahko srečevali?

Najprej prav lepo pozdravljam vse Kodeljevčane. Vesel sem, da sem spet med vami. Že kar triintrideset let je, kar sem prvič prišel k vam za dve leti. To je bilo eno leto po moji novi maši. Takrat sem se ob župniku Janku Novaku kot kaplan vživljal v pastoralno skupnost in se uvajal v pastoralno delo. Seveda se je v tem času marsikaj spremenilo, uredilo in posodobilo, tudi generacija se je že zamenjala, a vseeno še malo prepoznavam staro Kodeljevo. Sedaj prihajam k vam kot duhovni pomočnik, kar pomeni, da bom skušal g. župniku pomagati, kar bo potrebno in seveda po mojih močeh.

Na kratko nam predstavite od kod ste, iz kakšne družine prihajate in kako je izgledalo vaše otroštvo ter mladost. Ste bili že od majhnega aktivno vključeni v domačo župnijo?

Prihajam iz prelepe Vipavske doline, iz župnije Dornberk, vasice Zalošče, ki leži sredi Vipavske doline. Kraj je obdan z vinogradi, ki še vedno večjim kmetom nudijo preživetje. Velik vir dobička so bile tudi breskve, kar pa se je bistveno spremenilo, saj, od kar je Fructal prodan, ni več odkupa in niso več zanimive - za prodajo na drobno pa je premalo zanimanja. Kraj je znan tudi po burji, ki sicer ni tista »ta huda« izpod Nanosa, a malo v šibkejši meri doseže tudi nas. To pomeni, da je pri nas dokaj čist in zdrav zrak, a kaj ko sem že s petnajstimi leti odšel od doma. Izhajam iz delavske družine in imam dva mlajša brata. Hišo sta starša na novo sezidala, a naš rod izhaja iz iste vasi in smo večkrat pomagali pri kmečkih delih na domačiji. Sami pa smo imeli le malo večji vrt in njivo. Glede vključevanja v domačo župnijo moram reči, da takrat ni bilo tako kot danes. Bil sem ministrant že od prvega razreda osnovne šole. Drugih aktivnosti za mlade pa takrat ni bilo skoraj nič. Za mladince je bil mladinski verouk in razni duhovni vikendi ter duhovne vaje, kjer je bila večinoma lepa udeležba, vendar sem jaz že odšel od doma in se jih nisem udeleževal. Kot rečeno, s petnajstimi leti sem odšel od doma v Želimlje in sem tam delal srednjo šolo. Ker takrat Srednja verska šola ni bila uradno priznana, smo na koncu šolskega leta šli na ljubljanske gimnazije (jaz konkretno prva dva

letnika na šentviško in druga dva na moščansko) in opravili izpite, da smo imeli priznano srednjo šolo z maturo. Po maturi sem odslužil obvezno vojaško službo in nadaljeval študij na Teološki fakulteti.

Kdaj je v vas zrasla želja po duhovniškem poklicu? Je bila odločitev hitra ali ste dolgo razmišljali o tem?

Saj še sam ne vem, kako je to bilo, a počasi je dozorevala odločitev. Ko smo v petem razredu v šoli morali vpisati našo željo po poklicu (ko nas je prvič obiskal psiholog - šola takrat ni imela svojega psihologa), nisem niti razmišljal o duhovništvu. Konec šestega razreda sem šel prvič s tremi sošolci na duhovne vaje v Želimlje. Vem, da mi je bilo zelo hudo, saj sem prvič šel od doma za več dni (takrat ni bilo »šole v naravi«, kvečjemu enodnevni izleti ob zaključku šolskega leta). A vseeno sem se drugo leto odločil, da grem ponovno, tokrat samo z enim sošolcem. Tretje leto sem šel sam in takrat ob koncu osnovne šole, so me vprašali, če bi pisal prošnjo za vstop v šolo in da bi v jeseni nadaljeval šolanje v Želimljem. Vem, da sem gospoda zelo debelo pogledal in mi je takoj začel razlagati, da to ni nič obvezno in nisem nič dolžan tudi, če ne pridem. In ker se mi je zdelo, da me nič ne stane, sem skomignil z rameni in privolil. In šele takrat sem začel bolj resno razmišljati, ali naj grem v Želimlje ali na tehnično lesarsko šolo v Novo Gorico, kot sem

prvotno želel. Počasi je dozorevala odločitev za Želimlje, a iskreno povedano, o duhovništvu še nisem razmišljal.

Zakaj ravno med salezijance? Ste razmišljal tudi o drugih redovih?

Ne, o drugih redovih nisem nikoli razmišljal. Tudi na toplo povabilo domačega župnika, zakaj ne bi šel v Malo semenišče v Vipavo (za škofijskega duhovnika), je bil zame jasen odgovor: Ne! Če ne bi šel v Želimlje, bi verjetno šel v lesno tehnično šolo. Zakaj je bila v meni tako jasna odločitev, da grem v Želimlje, drugam pa ne, ne vem. Prav v tem vidim Božji namig, kako mi je v mojo notranjost »zapisal« nekaj, česar ne znam razložiti. Tako sem tisti trenutek čutil in tako sem naredil. Spominjam se, kako me je pred mašniškim posvečenjem eno deklet vprašalo: »Ne razumem. Kako se lahko sedaj, ko si še tako mlad, odločaš za celo življenje?« Pa sem ji odgovoril nekako tako: Kaj vse se bo v mojem življenju zgodilo, se mi niti sanja ne, a ta trenutek čutim, da je to moja pot in da sem na tej poti, kjer me želi Bog. Jaz upam, da bom lahko z Njegovo pomočjo uresničil to za kar me je poklical. In Gospoda sem že večkrat prosil, naj mi, če to ni moja pot, pokaže pravo.

Za vami je že kar nekaj let duhovniške poti. Kje vse ste službovali od samega začetka salezijanske poti pa do danes?

Včasih se pohecam in rečem, da bo moj nekrolog (zapis o mojem življenju) bolj kratek. Prvo leto po mašniškem posvečenju sem bil kaplan na Rakovniku. S predstojnikom sva načrtovala, da bi šel študirati kot dodatni študij računalništvo in postal profesor v naši šoli v Želimljem. Tako sem bil naslednje leto, po sprejemnem izpitu, sprejet na fakulteto in istočasno sem prišel na Kodeljevo za kaplana in ekonoma v skupnosti. Ker sem imel kar nekaj obveznosti, sem za drugo leto prosil predstojnika, da me osvobodi vsaj kakšne obveznosti, da bom lahko bolj resno študiral, pa je prišla druga odločitev: konec koncev ne potrebujemo profesorja, saj imamo trenutno dovolj zunanjih profesorjev. Tako je počasi dozorevala ideja, da bi se vključil v delo naše založbe »Knjižice« in »Katehetskega centra«, ki ga je vodil, starejšim zelo znan dr. Franc Škrabl (nekaj časa tudi župnik na Kodeljevem). Tako sem po dveh letih odšel iz Kodeljevega na Rudnik. Tam sem se seznanjal z delom založbe in sprejemal vedno več obveznosti. Vmes pa sem bil kaplan v župniji Rudnik. Leta 1994 sem se preselil na Rakovnik in takrat smo začeli z založbo Salve (prejšnja založba Knjižice je bila registrirana po jugoslovanski zakonodaji in še to kot verska dejavnost, zato je bilo potrebno spremeniti ime). Lansko leto sem po štiriindvajsetih letih vodenja založbe Salve in po tridesetih letih dela v založništvu,

»spustil vajeti« in po tako imenovanem sobotnem letu prišel na Kodeljevo.

Katere dejavnosti vas v življenju še osrečujejo, kaj radi počnete?

Težko bi rekel kaj me osrečuje, v prostem času pa rad delam kakšne praktične/tehnične stvari. V zadnjih letih sem se moral kar disciplinirati, da teh stvari nisem delal predolgo. Če nimam ustreznega orodja in znanja, izgubim preveč časa, moral sem se tudi sprijazniti, da ni potrebno, da naredim vse sam in če sodelujem z drugimi je velikokrat boljše in koristnejše.

Katero knjigo ste nazadnje prebrali? Kakšna tematika vas najbolj zanima?

Moram priznati, da je v založbi šlo zelo veliko knjig čez moje roke, a od teh, razen »po diagonali«, sem jih prebral sorazmerno malo. Težko bi izpostavil eno knjigo, a v zadnjem letu so prevladovale bolj duhovne knjige, mogoče duhovno razločevanje, pa tudi kakšna psihološka in pričevanja oziroma osebne življenjske zgodbe.

Še nekaj kratkih vprašanj, da vas bolje spoznamo:

- **novomašno geslo:** Vse premorem v Njem, ki mi daje moč (Flp 4, 13). Sicer sem na novomašni podobici imel tudi citat Simona Gregorčiča, ki je deloval blizu mojega kraja, iz pesmi Življenje ni praznik: Ni praznik, predragi mi,

naše življenje, življenje naj bode ti delaven dan! Od zore do mraka rosán in potán ti lajšaj in slajšaj človeško trpljenje.

- **poklic, če ne bi postali duhovnik:** verjetno lesarska smer
- **letni čas:** pomlad
- **morje ali hribi:** hribi
- **med ali marmelada:** med
- **sani ali smuči:** sicer nisem snežni navdušenec in zaradi zdravja smuči ne pridejo v poštev
- **najljubša skladba:** imam samo »veselje do posluha« in bi se težko odločil za eno skladbo, sicer pa kakšno narodno, oziroma od verskih kakšno Marijino
- **najljubši film:** bolj malo gledam filme, a kakšno vzgojno zgodbo rad vidim, pa tudi kaj dokumentarnega mi ni odveč
- **najljubša jed:** to kar je nezdravo: hitra prehrana; a jo jem zelo malo kdaj!
- **najljubša knjiga:** osebne življenjske zgodbe, še posebej tiste, ko se človek iz stranpoti »pobere« in začne na novo
- **navdihujoč svetnik:** sv. Frančišek Saleški
- **najljubša župnija:** Kodeljevo!

Hvala za vaš čas in odgovore; želimo vam, da bi se dobro počutili med nami in bi z radostjo opravljali svoje salezijansko poslanstvo tukaj na Kodeljevem.

KAKO RAZLIČNO VIDIMO

Zelo zanimivo je opazovati in poslušati, kako različno vidimo isto stvar. Nekateri veliko večjo, drugi veliko manjšo kot je v resnici. Vsak ima po svoje prav. Za nekatere je tako velika, kot jo sami doživljajo, ne glede na to, kakšne mere ima. Vse je odvisno od stanja, v katerem neko stvar opazujemo. Če se tega bolj zavedamo, lahko tudi veliko bolj razumemo razne izjave, s katerimi se sami morda sploh ne strinjamo.

Ena takšnih stvari, ki jih različni ljudje lahko zelo različno ocenjujemo, je na primer število stopnic, ki vodijo v neko stavbo. Nekdo bo rekel, da jih sploh ni, ker se jih ne zaveda. Normalno hodimo in stopnica nam ne predstavlja nobene težave. Drugi pa bo rekel, da jih je več kot v resnici, ker nam premagovanje vsake stopnice posebej predstavlja veliko obremenitev. Po svoje ima vsak prav v svojem doživljanju. Čisto tehnično je seveda stopnic toliko, kot jih dejansko je, ampak za človeka v tem trenutku ni pomembna tehnična natančnost, ampak način in občutek, kako jih premagujemo.

Tako je na primer moj znanec moral na mestno upravo podaljšati osebno izkaznico. Sam sem bil nazadnje tam - ne pomnim kdaj - in v spominu mi je ostalo nekaj stopnic pri vhodu. Ko mi je omenil, da odhaja tja (na invalidskem vozičku), sem mu omenil, da je najmanj deset

stopnic. Preštel jih je in mi povedal, da jih je pet. Pa še dvigalo za invalidske vozičke imajo. Kako zelo subjektivne so naše ocene.

Takšno različno ocenjevanje seveda ne velja samo za stopnice, tudi ne samo za zdrave in invalide, ampak za najrazličnejše stvari pri vseh nas. Vedno je odvisno, s katere točke nekaj opazujemo. Se mi pa zdi prav, da se zavedamo, zakaj so naše ocene istih stvari lahko tako zelo različne. Potem ne bomo v skušnjavi, da bi komu očitali, da je lažnivec, ker vidi drugače.

*(povzeto in prirejeno po blogu gospe
Metke Klevišar)*

SKUŠNJAVA

Takšna ali drugačna. Saj jo poznamo vsi: kako lepo je narediti obljubo JUTRI ZAČNEM HUJŠAT!!! In listek obesimo na hladilnik in vsak dan rečemo: »Aha - jutri ...«

Pa dajmo šalo na stran. Kolikokrat podležemo skušnjavi. Zase vem, da ... raje ne bi o tem. Skušnjave se začnejo že v otroštvu: ne sladkarij (a je sploh še kaj boljšega od čokolade?), pa potem naprej v lajfu. Sosedove breskve so vedno boljše od naših (in sosed verjetno razmišlja enako - torej sva si »bot«).

Ukvarjal sem se s športom. Aktivno. Zelo aktivno. V petek smo imeli zadnji trening in tehtanje. Je bil pač šport, ki je zahteval določeno

težo. Ob sobotah so bile tekme. Seveda je bila zahtevana neka meja, ki je bila vedno - ampak res vedno - kakšen kilogram pod tistim, kar je pokazala tehtnica. In potem izgubiti čez noč kilogram ali dva. MUKA!!! In tako sem se sredi poletja oblekel v anorak, navlekel nase vse, kar je in ni možno in šibal s kolesom do spodnje postaje vzpenjače in nato do polovice Pohorja »laufat«. Pa je zneslo. Velikokrat. In ne bom pozabil mame, ki je ob petkih zvečer nastavila na mizo polno dobrot: domač kruh, salamo, zelenjavo ... skratka - vse, kar mi je bilo všeč. To je bila njena ali pa recimo najina igra. Vedno sem podlegel. Mogoče res samo za grizljaj ali dva, ampak sem. Skušnjava pač.

In morda zjutraj ob pol šestih, ko se peljem s kolesom v službo. Saj ne vem, če je to skušnjava, je pa dejstvo, da semaforjev ne upoštevam. Če ni avtomobilov zapeljem čez rdečo. In tako se mi je pripetilo, da je v križišče za menoj pripeljal policijski avto. Nisem ga videl in zelo samozavestno sem prevozil rdečo. Ne vem ali sta bila možakarja na koncu izmene ali na začetku, bila sta prijazna. Ko sta me vprašala, zakaj sem šel skozi rdečo sem jima odgovoril - tako na hitro - da zato ker nisem vedel, da sta za mano. Razšli smo se zelo lepo - brez kazni. Zgodnja ura pač. In obljubil sem, da se bom (recimo) držal predpisov. Dejansko sta me čakala

dve križišči naprej. In držal sem se. Skušnjava je sicer bila (le komu se ljubi zjutraj ob pol šestih upoštevati vse semaforje na Zaloški od Most do Vevč) ampak ja. Držal sem besedo.

Mimogrede še to: Ali veste katera riba bi rada, pa ne more?

Odgovor bo v naslednjih Vrtnicah.

Hecam se ...

Ta riba je vendar SKUŠA

M. R.

ZASTONJ POROČNO DARILO

ALI ALJAŽ IN ZALA STA ME PROSILA, DA JIMA ZA POROKO UGLASBIM MAŠNE DELE

Uglasbiti mašne dele je na ravni družbe zelo nezanimivo dejanje. To je naredilo že ogromno ljudi. Toliko, da si na začetku v dvomih, ali si lahko sploh izmislíš kaj novega. Na ravni posameznika pa je kar zanimiva izkušnja. Predvsem se mi zdi dobro, da sem se tekom tega bolj poglobila v besedilo mašnih delov, ki mi gre med mašo običajno kar malo mimo. Ko sem se začela spopadati s to nalogo, sem se najprej vprašala, ali želim imeti neko temo, ki se bo ponavljala v vseh mašnih delih. Pogosto so maše tako uglasbljene. Pa sem prišla do zaključka, da ta možnost

povzroči preveč ponavljanja ter da mora biti skladatelj res dober, da z eno melodijo ne zdolgočasi ljudi in da hkrati z njo ujame vsa različna čustva, ki se pojavljajo v mašnih delih. Ker menim, da moje sposobnosti tega ne dosegajo, sem se odločila, da se bom posvetila vsakemu delu posebej.

Najprej sem napisala Gospod, usmili se in Jagnje Božje. Ta dva dela sta si po vzdušju bolj podobna, sta bolj proseče, nemirne narave. Take melodije so mi zelo hitro prišle na misel, še lažje pa je bilo dodati harmonije, ki so se z njimi skladale. Še lažje pa na mestih take, ki se z njimi niso skladale, kar je pripeljalo do čudovitih nesozvočij, ki kar primerno izražajo nemir teh molitev. Vsaj po mojem mnenju.

Gospod, usmili se in Jagnje Božje sem začela pisati že oktobra, končana pa sta bila februarja. S Slavo in Svetom pa sem imela veliko več težav. Sta bolj vesele, navdušene narave, s slavnostnim pridihom. Kar pa je meni precej tuje. Zato je precej dolgo trajalo, da sem dobila zamisel. Na koncu sta oba dela bolj plesne narave, ker sem ocenila, da kadar sem najbolj vesela, želim plesati. Slavo sem tako kot valček napisala dva tedna pred poroko, s Svetom pa sem še vedno imela težave, in sicer ga sedem ur pred prvo pevsko vajo, tri ure pred civilno poroko in en teden pred cerkveno sploh še ni bilo. V tej zagati mi je pomagal oči,

ki je predlagal, da bi lahko začela z motivom pesmi Izidor ovčice pasel. To je predlagal, ker sem se odločila, da bom mašo poimenovala Maša sv. Izidorja. To sicer nima nobene zveze z Aljažem in Zalo, pač pa s tem, da mi je zelo všeč, da obstaja sv. Izidor, kmet. Ker nima nekega visokoletečega naziva, kot je mučenec, devica, kralj, cerkvena učiteljica itd. Ampak samo kmet. Se mi zdi, da se lažje poistovetimo s svetnikom, ki je svetnik zato, ker je bil zelo veren in je predano opravljal svoj poklic. Pa menila sem, da se bo Aljažu in Zali zdelo izvirno. Ravno tako kot sem bila prepričana, da se jima bo zdelo izvirno, če vključim v melodijo motiv iz ljudske pesmi. In tako je nastal še zadnji mašni del.

Nisem si mislila, da bom, ko sta me za to prosila, ampak zelo sem hvaležna Aljažu in Zali, da sta me »prisilila« v to izkušnjo. Bilo je zelo zanimivo in poučno ter me je popeljalo malo ven iz »cone udobja«, kjer očitno niso samo grozne pošasti. Vsakemu z malo glasbene izobrazbe bi predlagala, da to poskusi. Res ne moreš vedeti, kaj bo na koncu nastalo.

Neža Jakob

PISMO PLEMIČU

Dragi veleumni plemič!

Moral sem prijeti za pero in ti pisati, nemir tvojega duha me je predramil iz omotičnega sna, v katerem sem se izgubljal med neznansko množino sivega razumništva, kot vitez med brivci in župniki, in ožarjen s slavo tvojih del sem uzrl svoje nehánje v vsej njegovi usmiljenja vredni podobi. Vidiš, tako sem končal, klavrno, ko sem že mislil, da sem naposled posegel po idealu, zgrabil življenje prav pri popku, da sem razúmel, kako se ustvarja, kako se vdihuje pomen. Utrgal sem jabolko in ugriznil vanj, da bi skupaj z župniki in brivci vedel, kaj je dobro. Ti pa si tisti, ki je delal dobro, ko te je vodila norost, norost, ki se ne ustavlja razumniškemu modrovanju, ki ne rabi zemljevida, ampak se prepušča Rosinantu, ki ne izpolnjuje zastavljenega načrta, ampak sledi prigodam.

O ti božji norec, odličnik iz rodu junakov, ded ruskih juródivijev, ki ti je lojolski Ínigo brat in asiški ubožec stric, nad vsem pa si nevredni potomec Učenika, norca vseh norcev, ki je končal še bolj klavrno, kot ti: umrl je sramotno in maloštevilni so mu verjeli.

Pridi, dragi plemič! Pridi in nas reši izgubljene v megli, ko se oklepamo edinega, kar nam je, razumnikom, preostalo: modro besedičenje in matematični račun. Naj vendar

spoznamo vrednost prigode, naj ne poslušamo tistih, ki nam, misleč, da smo izgubili smoter, poskušajo dopovedati, da mlini na veter niso nevaren sovražnik (ali nam ne pohablja tehnologija celotnih generacij?) in da je Dulsineja nesmiselna izmišljotina, ko pa vendarle te podobe lahko vzcvetijo le iz humusa najčistejšega srca. Naj te spoznamo kot Richard Strauss, tedaj ne bo več ne senčice dvoma o ubranosti tvojega življenja in s klarinetom vred se bomo tudi mi spoštljivo poklonili ob tvojem grobu (R. Strauss: Don Quixote, Finale). Kajti ti si tisti, ki živiš, župniki in brivci so pozabljeni. Ne daj, da pademo v skušnjavo posploševanja, saj je življenje eno in edinstveno in podobnosti so, čeprav še tako očitne, le podobnosti. Sonce je lahko vsak dan drugo in zvezde v tišini rade spregovore, da so vsako noč bliže dopolnitvi.

Priznam, zablodil sem med leskom dobro obloženih miz in svetlikajočega žezla otoškega poglavarja, a ti naravnaj moj pogled, da bom videl resnico mimo predstav tega sveta. Padel sem pod težo podatkov, dejstev, meritev, argumentov in razprav, in moje srce je za hip že nehalo biti, a ti me dvigni in poženi poživljajočo moč norosti po mojih žilah, saj veva, da je Božja norost modrejša od ljudi ...

*

»Bralec, ki paseš lenobo,« glej, mar ni Bog modrosti tega sveta obrnil

v norost? In si izbral tisto, kar je v očeh sveta noro? (1Kor) Da, sedaj razumem, kaj je prigoda: obrisati prah iz starega orožja in kreniti na nov pohod.

Pridruži se mi!

Urban Marinko

STAROMODNA ZOE

kratka zgodba - 1. del

»Uh, pa kam se nam tako mudi,« sem si potihoma zamrmrala. Peljali smo se precej hitro. »Kako so nadležni, prav neverjetno! In kolikšno globo mi bodo zaračunali?« Poganjala sta, kot bi bili na dirki - bili pa smo namenjeni na policijsko postajo. Res je, da s sabo nisem imela osebne dokumenta, a saj danes ni več nujno potreben. V zakonu menda še tako piše, vendar mi nazadnje zaradi tega niso grenili življenja. Zakaj torej tokrat, saj nisem rekla nič posebnega? Bila sem na sestanku in doma sem pozabila dokumente. Nič takšnega. In vendar je bilo očitno nekaj narobe ...

Takole je bilo: na sestanku smo govorili o učnih načrtih za slovenščino, in ko so predlagali, da se zmanjša število ur tako pri književnosti kot pri vajah rabe jezika, sem stopila v bran obstoječemu številu ur materinščine. Kaj si pa mislijo tile birokratki, da moramo kar vse

požreti, ali kaj? Sestanek se je potem presenetljivo hitro končal s sklepom, da bomo o tem razpravljali drugič. Ko sem nato šla skozi vrata in prišla do svojega kolesa, priklenjenega na zarjavelo ograjo, sem izza vogala zaslišala neko premikanje. Usedla sem se na kolo, in ravno ko sem hotela speljati, je iz smeri šumenja prišel neki gospod. Ni bil ravno star, mlad pa tudi ne več. Imel je nenavaden izraz na obrazu. Vprašal me je, od kod grem in zakaj sem tako razburjena. Res se nisem počutila tako razburjeno, da bi bilo to vidno že na prvi pogled, in tako sem mu prijazno odgovorila, da grem s sestanka.

»Kakšnega?« je bil zvedav.

»Nekaj o učnih načrtih in razvijanju znanja pri učencih,« sem mu rekla in se namenila zares oditi, ko me je presenetil.

»Mislite, da je od vašega jezika kakšna korist?«

Kako neumno vprašanje, seveda je mnogo koristi od slovenščine ... Branje, pisanje, pravilna uporaba jezika, nove besede in še bi lahko naštevala, a nisem. Kako je sploh lahko rekel nekaj tako butastega? Razjelo me je.

V tistem trenutku sem opazila majhen poblisk v njegovih očeh. Zazdela se mi je, da je prav to hotel. Zares, izzival me je. Dobro, sem si mislila, pa naj mu bo, povedala mu bom, kar mu gre! Razburila sem se in mu

začela razlagati o vseh prednostih načitanega človeka pred bedaki, ki ne počno nič drugega, kakor da s slikovniki na glavah opazujejo pripravljene prizore, ki naj bi jim popestrili prosti čas. Sploh pa ker so nanje obsojeni že pri toliko drugih življenjskih opravkih. Da še v šoli pri večini predmetov ne gre več brez slikovnika - naprave, ki je spremenila naše 22. stoletje. Če so nekoč pri pouku zgodovine še poslušali razlage in ustno odgovarjali, pri testu pa odgovarjali v pisnih sestavkih ter pri likovni umetnosti govorili o prikazanem in celo kaj naslikali, se je to do dandanes spremenilo. Spremembe so šle že do te mere, da lahko cele predmete opravijo le z opazovanjem prizorov iz slikovnika in s pravilnim obkljukovanjem izbir, katere stvari je bilo mogoče videti in v kakšnem zaporedju so si sledile. Slikovnik je postal nujna oprema vsakega učenca. Logično, saj tudi večina odraslih ne potrebuje drugega kakor te naprave! V službi morajo slediti svojemu področju, tržiti svoje slikovnične izdelke in navduševati, da si jih ljudje konkretno. Popoldne pa se sami spremenijo v kupce teh drugih in tako si izbirajo zaželene izdelke in jih potem konkretno ter naročajo za prigrizke in osvežilo naslednji dan. Od izuma konkretizatorja v 21. stoletju se je vse spremenilo v eno samo veliko potrošnjo stvari, ki čez tri dni razpadejo v nekaj prahu in zrak. Skratka, večina ljudi samo še

pregleduje ponudbe v slikovniku in jih potem konkretne ali pa na njih gledajo animacije. In nihče več ne bere, nihče več ne razmišlja, nihče več se ne sprehaja in nihče več nima časa za igranje.

»Zato pri svojem pouku ne uporabljam niti slikovnika niti ne dovolim učencem, da bi se izmazali, ne da bi vsaj enkrat na leto odprli kakšno knjigo. Pa čeravno kratko in nezahtevno. Z vsako prebrano knjigo učenci pridobijo nov svet, nov pogled na neko stvarnost. In zato slovenščina nikakor ni nekoristna, temveč je najkoristnejši od vseh predmetov, pa čeprav je na urniku zgolj enkrat na teden.«

Možak se je smehljajal. Kazalo je, da je izvedel, kar ga je zanimalo, nisem pa vedela, ali se z mano strinja ali ne. Zato sem ga vprašala: »Torej, kaj menite, je moj učni predmet res tako nekoristen?«

Malo je pomolčal in nato skrivnostno odgovoril: »Prav dobro ste povedali, učiteljica, in vendar - ali ne bi mogli pogledati na stvari tudi z druge strani? Ali ni res, da prav pri vašem pouku otroci največ izvejo o trpljenju, nesrečah in nesmislu?«

Nisem vedela, kaj naj mu na to odvrnem. On pa tudi ni ničesar več rekel. Stala sva tam kakšnih deset sekund in se gledala. V teh dolgih trenutkih se mi je zazdelo, da mi je iz oči prebral ves moj način gledanja na svet. Kot da je izvedel vse o tem, kaj mi je lepega

v življenju in kaj me napolnjuje z energijo. In v trenutku, ko se mi je zdelo, da je pogoltnil vase vso mojo globino, se je obrnil stran. Morda ni želel biti nevljuden. Morda ga je malo zaneslo. Mene pa tudi. Postalo me je sram, da mi je s pogledom tako prodril v zasebnost, v moj skriti kotiček. Tako se o svojem učnem predmetu nisem še pred nikomer razgovorila.

V tistem trenutku me je pozdravil: »Na svidenje, učiteljica. Na svidenje.«

In odvrnila sem mu: »Na svidenje,« prepričana, da tega srečanja nikoli ne bo.

Odpeljala sem se s kolesom proti domu. Običajno potrebujem za svojo pot domov okoli dvajset minut. Hitro lahko požinem, saj na ulicah ni drugih kolesarjev. Zadnjih pet let je bolj ali manj vedno tako - vsi so na svojih mestih s slikovniki.

Potem sta se pred mano pojavila dva policista in mi pomahala, naj ustavim. Vprašala sta me, od kod in kam grem, ter me nato povprašala po dokumentih. Bližnje nadaljevanje veste.

Ne veste pa, da sta me takoj po prihodu na policijsko postajo peljala v zasliševalnico v kleti. Tam je v kotu sobe v fotelju sedel možak, ki sem ga prej srečala. Grizljaj je korenje. Ko sta me policista pospremila do mojega fotelja, jima je pomignil, naj odideta.

In sta šla.

Ponudil mi je redkvice, korenje in kuhan brstični ohrovt, a sem vse zavrnila. Postalo mi je malo slabo. Vprašal me je, ali vem, zakaj sem tukaj. V tistem trenutku sem se spomnila, da mu na začetku pravzaprav nisem povedala, da učim slovenščino, pa je on to vseeno vedel. Nekaj trenutkov mi je to spoznanje odzvanjalo po glavi.

In zdaj sem tukaj. Pojma nimam, kaj zdaj hoče od mene.

Pravi: »Spet se snideva.«

Ja, si mislim, le zakaj?

In nadaljuje: »Veš, moja draga Zoe, nekaj reči ti moram pojasniti.«

Očitno, ja.

In spet: »Moje ime je Syme. Ukvarjam se z jezikom. Nikar me ne prekinjaj, razumem, da ti je vse čudno, a kmalu boš razumela. Prav dobro se bova razumela, če boš želela. Boš videla.«

Ne vem, kaj naj si mislim. Syme se mi zdi nekam prijateljski, a precej pokroviteljski. Ampak kako je vedel, da učim slovenščino? In trikrat je v enem stavku uporabil izpeljanko iz besede razum. Kot da bi se že malo silil z razumevanjem. Po drugi strani pa kot da že vnaprej pozna scenarij, ki se bo zdaj odvil. No, morda pa ga. Kaj mi hoče povedati?

»Torej naj začnem nekje na drugi strani. Boš potem razumela, zakaj sem tam začel ...«

Blah, že spet to.

»Nekoč so živeli ljudje, ki so verjeli, da obstaja bog. Bili so neumni in mislili so, da je nad njimi nekdo, ki vse ve, vse pozna in jih ima vse rad. Seveda pa jih ima rad samo, kadar delajo tako, kakor jim on ukaže. Ljudje so tako skupaj hodili v cerkve in molili k temu svojemu bogu. Saj ti teh besed ne poznaš, niti besed bog, niti cerkev, niti molitev, ampak poskusi si predstavljati, za kaj je šlo. No, kakor koli že, verjeli so tudi, da ima vsak človek dušo, ki je neumrljiva in bo ostala živa tudi po tistem, ko bo človek umrl. Trapasto, kajne?«

Hm, ja, precej čudne reči ... Kakšno zvezo ima to z mano?

»Vem, draga Zoe, sprašuješ se, kje je tu povezava s tabo, saj ti ne verjameš v take pravljice. Vse, kar je presežnega, je bilo iz tvojega življenja odstranjeno. A kljub temu ti razmišljaš podobno kakor ti ljudje. Razmišljaš tako staromodno, razmišljaš tako, da bi morda lahko začela verovati v boga in v dušo v vsakem človeku. Ti želiš širiti razmislek, razpirati misli, iskati nove svetove v knjigah. Tvoje veselje do knjig je nevarno ...«

Od kod pa zdaj to? Kako so lahko knjige komur koli nevarne, saj jih skoraj nihče več niti ne bere?

»Amm, Syme, kako so lahko knjige nevarne, ko pa ...«

» ... ko pa jih nihče več ne bere?

Eh, motiš se, draga moja. Knjige so nevarne, ker vsebujejo bogat jezik.

To dvojce mora izginiti. Svet se mora sploščiti v slikovne prikaze, svet mora postati preprosta animacija iz slikovnika. Otroci morajo gledati risanke, odrasli pa morajo gledati nadaljevalne animacije. Ti jih namreč najbolj pritegnejo in osrečijo. V čakanju naslednjega dela lahko oddelajo, kar morajo narediti, postorijo, kar je potrebno, in potem se spet priklopijo na svojo srečo. Dokler jih to dela srečne, ne potrebujejo ničesar več. To je zanje vse in to je njihov svet. Svet, ki ga mi vrtimo v slikovnikih in ki je očiščen vsega trpljenja in nesmisla. Svet, ki je smiselno sestavljen, pregleden in v katerem je vse tako, kot mora biti.«

Ogenj ima v očeh. Ne more skrivati navdušenja nad svojim svetom. Odbija me. Njegov zanos se mi zdi hladen. V njem sta želja po oblasti in sreča, da lahko manipulira z večino ljudmi. Ni več prijazni Syme, postaja razvneti Syme ... in kar drdra ...

»Kaj pa misliš? Čemu služijo slikovniki in konkretniki? Temu seveda, da ljudje ne razmišljajo več. Samo še sledijo temu, kar je postavljeno prednje. In s slikovnikom dejansko vodijo svoje življenje, saj si omogočajo hrano, zaposlitev, prijetno popotnico v počitek. Po drugi strani pa: kdor bere, lahko sam skupaj sestavlja misli. Tudi pred spancem lahko razmišlja o čemer koli.«

To verjetno drži. Rada razmišljam o raznih drobcih, ki sem jih pobrala iz knjig. Torej sem nevarna. Syme pa nadaljuje, kot da ne znam sešteti ena in ena.

»Tak človek je nevaren. Ti si nevarna. Ti si ovira, saj bi zaradi tebe lahko slovenščina še deset let ostala v učnem načrtu. Deset let dlje bi trajalo, da začnemo intenzivno očiščevati našo državo misli. Kajti že zdaj jezik počasi manjšamo in mu od časa do časa kaj vzamemo ... vendar pa gre to prepočasi.«

Pomolči.

Potem reče, kot da je šele zdaj ujel svojo misel: »Treba ga je popolnoma izprazniti! To, izprazniti.«

Razvname se, oči se mu spremenijo v žareče oglje: »Vsi ti uporniki in neumneži še zdaj mislijo, da nam je pomembno nadzorovati, kaj ljudje počenejo. Da si želimo vse opazovati in vsem gledati pod prste. Ne, to delamo pač tako ob strani. Pomemben nam je v resnici zgolj jezik.«

(konec 1. dela)

SVEČNIK V GOZDU

Zaradi podnebnih značilnosti naših krajev je tako, da velika večina domačih rastlin pri nas cveti med aprilom in julijem, potem pa, razen v više ležečih legah, raznolikost cvetja kar hitro upade, predvsem zaradi pogostih zgodnjih zmrzali in zim, ki so se še v polpreteklem času začele precej prej.

V letnem času, ki je ravno minil, se pravi v poznem poletju in zgodnji jeseni, lahko torej občudujemo predvsem poplavo tujerodnih rastlin, ki prihajajo iz dežel z daljšim poletjem kot pri nas, na primer zlato rozgo (*Solidago gigantea*), žlezavo nedotiko (*Impatiens glandulifera*) in več vrst rudbekij (*Rudbeckia sp.*), ki so s cvetenjem začeli v drugi polovici avgusta in še zdaj krasijo rečne bregove in gozdne robove. Kljub njihovi invazivnosti poskrbijo v teh pol naravnih okoljih za nekaj barve in cvetja, ko se večina naših domačih rož že intenzivno pripravlja na zimo.

Je pa med našimi domačimi rastlinami tudi nekaj izjem, ki cvetijo zelo pozno v letu, ko izkoristijo dejstvo, da so v naravnih gozdovih v tem času skoraj edini ponudniki medicine, zato jih čebele rade obiščejo.

Med temi izjemami je tudi svečnik (*Gentiana asclepiadea*) - zelnata

trajnica spoštljive velikosti z velikimi modrimi cvetovi, hribolazcem pa ne bo ušlo, da so cvetovi svečnika sumljivo podobni encijanovim.

S tem bo tudi uganil njegovo družinsko pripadnost, svečnik spada med svišče oz. encijane, ki smo jih sicer bolj vajeni iz visokogorskih travnikov. Medtem ko je večina visokogorskih sviščev precej majhna, in ima le cvetek ali dva, je svečnik visok do 1 m, in ima lahko na stebelu nekaj deset cvetov.

Ime je svečnik dobil po načinu rasti - najraje raste v globokih gozdovih, na kakšnem pobočju, kjer se njegovi poganjki lokasto upognejo, in rastejo skoraj vodoravno nad tlemi, zato njegovi navzgor obrnjenimi čašasti cvetovi izgledajo kot sveče z modrimi plamenčki.

Pri nas je svečnik precej pogosta rastlina. Raste v skoraj vseh tipih gozdov, od nižine do gora, v hribih pa ga pogosto srečamo tudi na

pašnikih. Na pašnikih se podoba svečnika preobrazi, prej lokasti poganjki se poravnajo in štrlijo premo proti nebu, njegovi cvetovi pa ne štrlijo več tako enostransko navzgor, ampak postrani štrlijo od stebel.

V okolici Kodeljevega ga bomo našli na Golovcu, kjer je pogost, cveteti pa začne avgusta in je na višku na začetku septembra - je torej znanilec začetka šole :).

Svečniku rečemo tudi svilničevolistni svišč, njegovi listi namreč spominjajo na neko drugo rastlino, ki ji pravimo svilnica. Iz sviščev (encijanov) se sicer izdeluje tudi žganje, saj vsebujejo mnogo grenčin, ki imajo v določeni meri tudi zdravilen učinek. Za kuhanje žganja se uporablja skoraj izključno naš največji svišč, košutik oz. rumeni svišč, ki je zaradi nabiranja tudi ogrožen.

Kot poslednjo zanimivost o sviščih pa tole: v visokogorju pri nas uspeva približno 10 vrst sviščev, med njimi je tudi triglavski svišč, *Gentiana terglouensis*, ki ga je na naši najvišji gori našel in opisal Idrijski botanik Hacquet.

Aljaž Jakob

O LETNIH ČASIH, SEVERNICI IN ŠE ČEM

Naš svet je trdno prikovan na tla in vendar se vrti, premika in koleba. Zemlja se vrti okoli svoje osi, ki koleba kot kakšna vrtavka, Luna se vrti okoli Zemlje, skupaj krožita okoli Sonca, ki potuje okrog središča galaksije, ki verjamate ali ne, tudi drvi skozi vesolje. Teh gibanj običajno ne opazimo, ker so enakomerna, kot bi se premikali na hitrem vlaku brez oken. Kljub temu močno vplivajo na naše življenje, zato je njihove posledice vredno razumeti.

Najprej, zakaj se sploh vrtimo in krožimo? Ker se je plin, iz katerega je nastalo osončje, na začetku vrtel in ni bilo ničesar, kar bi to vrtenje ustavilo. Zakaj se je potem plin vrtel? To je težje vprašanje, ki je povezano z mehanizmom nastanka galaksij iz kozmoloških perturbacij in se ne bomo ukvarjali z njim. Eno pa je gotovo, če se ne bi vrteli, nas ne bi bilo tukaj, ker bi strmoglavili v Sonce, prav kot bi vlakec smrtil v loopingu strmoglavil, če ne bi bil dovolj hiter. V nadaljevanju si bomo natančneje ogledali tri, za nas najbolj pomembna gibanja, vrtenje Zemlje okoli svoje osi, Lune okoli Zemlje in Zemlje okoli Sonca, na koncu pa bomo pogledali še napovednik za galaktične dogodke.

Vrtenje Zemlje okoli svoje osi ustvari za nas, ki se nam zdi, da

mirujemo, iluzijo, da vse zvezde krožijo okoli točke, kamor kaže Zemljina os vrtenja. Ker takole kroži tudi Sonce, imenujemo to menjavanje dneva in noči. Posebno mesto na tem vrtiljaku ima smer, kamor kaže Zemljina os vrtenja. Trenutno kaže proti skupini treh zvezd, od nas oddaljenih kakih 400 svetlobnih let. Te tri zvezde so dovolj skupaj, da se nam zdijo kot ena, precej svetla zvezda. Ker je poravnana z našo osjo vrtenja, se nam zdi, da miruje in kaže vedno v isto smer, proti severu. Od tod tudi njeno ime - Severnica. Njeno privilegirano mesto pa je le začasno, Zemljina os vrtenja namreč precesira, podobno kot vrtavka, le veliko počasneje, s periodo skoraj 26 tisoč let. Čez čas bo kazala drugam, na kako drugo zvezdo, ki jo bodo takrat imenovali za Severnico.

Luna kroži okoli Zemlje z obhodnim časom, ki je nekaj manj kot en mesec, to povzroča Lunine mene, delno vpliva na plimovanje, ali vpliva na človeško počutje pa naj ostane tema za kdaj drugič. Vedno je osvetljena tista stran Lune, ki je obrnjena proti Soncu. Ko je Zemlja med Soncem in Luno, vidimo celotno osvetljeno stran in jo imenujemo polna Luna, ko je Luna med Zemljo in Soncem, vidimo le njeno temno stran, oziroma je ne vidimo, kar imenujemo mlaj. Ker je Lunina orbita nekoliko nagnjena glede na Zemljino orbito okoli Sonca, se ne pripeti vsak

mesec, da bi Luna prekrila Sončevo ploskev, nasprotno je to redke veliki spektakel - Sončev mrk. Do Luninega mrka pride, ko sicer polna Luna zaide v Zemljino senco in dobi Luna posebno rdečkasto barvo zaradi prehoda svetlobe skozi Zemljino atmosfero.

Kroženje Zemlje okoli Sonca povzroča letne čase. Pogosto si ljudje letne čase razložijo kot posledico bližine ali oddaljenosti od Sonca, kar je napačno. Nagnjenost osi Zemlje tako malo spremeni oddaljenost od Sonca, da tega sploh ni mogoče opaziti. Zares pomemben je kot, pod katerim prejemamo Sončne žarke. Poleti, ko je naša polobla nagnjena proti Soncu, prihajajo Sončni žarki pod velikim kotom, po domače, Sonce je visoko na nebu. Pozimi vpadajo pod nizkim kotom, Sonce nikoli ne pride tako visoko na nebo kot poleti, zato nam prinese tudi manj toplote. Posledica spreminjanja tega kota je tudi, da imamo poleti dolge dneve, pozimi pa kratke. Zanimivo pa je, da se oddaljenost Zemlje od Sonca skozi leto v resnici spreminja zaradi sploščenosti Zemljine orbite, a ravno obratno kot bi pričakovali - najbližje sta si januarja, najdlje pa julija. To samo kaže, kako nepomemben je ta pojav z vidika letnih časov.

Ostali pojavi, kot je gibanje galaksiji, so manj pomembni za naša življenja, predvsem zato ker so razdalje mnogo večje in so spremembe počasnejše, vseeno

pa obetajo velike predstave, na primer trk med našo galaksijo in Andromedino galaksijo, ki je napovedan čez štiri in pol milijarde let. Galaksiji bosta trčili s hitrostjo 110 km/s, kar je desetkrat hitreje od hitrosti tipičnih raket, in se združili v eno, večjo galaksijo. Domneva se, da bo kmalu po tem trku združek trčil še z galaksijo v trikotniku in bodo tako vse tri največje članice naše jate postale ena galaksija. Kljub trku bo večina osončij ostalo neprizadetih, saj je medzvezdni prostor dovolj prostoren, zato nam za našo Zemljo ni treba skrbeti. Le tu in tam bodo galaksije izvrgle kakšno zvezdo v medgalaktični prostor, pustimo se presenetiti.

Jakob Robnik

SPOMINI NA PAPIRJU

O fotografiji nimam izrazito več pojma kot vsi ostali mladi, vendar pa me to področje veseli in se z veseljem učim iskati lepoto skozi fotoaparatus. Predstavljam si, da je lepa fotografija pojem, ki bi ga vsak razložil na čisto poseben način. Sama bi fotografijo predstavila kot sredstvo, ki nam pomaga, da ohranjamo svoje spomine, torej pomaga, da ne pozabimo čara, ki smo ga doživeli v danem trenutku. Če želimo torej ohraniti resničnost trenutka, je dobro, da znamo vsaj približno

uporabljati napravo, ki jo držimo v roki. V zadnjih nekaj letih pa je v porastu še uporaba vseh možnih programov, ki nam omogočajo, da pomanjkljivosti v uporabi same naprave prikritimo z urejanjem na računalniku ali telefonu. Seveda je to prav priročno, vendar se mi zdi, da se vedno pogosteje pojavlja nadrealizacija, torej da se sliko dodela do takšnega ekstrema, da je barvno, svetlobno in kompozicijsko dobesedno popolna. Ta korak me osebno večkrat zmoti, kot pa navduši. Ne razumem, zakaj bi si želela popolno sliko, če pa se trenutka ali dneva sploh ne spominjam v takšni luči. Po navadi gre predvsem za igro svetlobe, ki veliko doprinese k izgledu in tudi močno spremeni karakter slike. Tako je mogoče že samo s poigravanjem le te doseči, da deževen dan izgleda popoln za poroko in ga kasneje komaj prepoznaš, ker se ne spomniš, da bi bil gozd tako lepo močno zelene barve. Dobro je, da se s takimi programi približamo realnosti trenutka in z njimi zakrijemo manjše pomanjkljivosti, vendar pa po mojem okusu ne smemo preveč izpostavljati popolnosti same slike, ampak se moramo osredotočiti na zgodbo, ki jo želimo povedati drugim. Naj bo fotografija le dražljaj, ki v nas zbudi občutke.

Sama torej rajši, kot da zapravljam dejanska edinstvena doživetja za njihovo pretvarjanje v kar se da

popolno, a le dvodimenzionalno podobo, uživam v trenutku in si ga poskusim zapomniti čim bolj celovito, z vsem telesom. Že tako nisem navajena v proces pomnjenja vključevati vseh čutov, in se mi zdi pomembno, da se skušam čim bolj navaditi tudi tega. Zanimivo je na primer pomisliti, koliko ljudi si resnično zapomnim po vonju, in koliko ljudi si znam v resnici predstavljati, če zaprem svoje oči, in si jih priključem iz spomina. Poleg tega pa si nekaterih stvari ne moremo zapomniti samo z našimi čutili, ampak mora biti pri tem prisotno naše srce. Kako naj si zapomnim mir, ki ga prejmem v tišini na duhovnih vajah, kako naj si zapomnim srečo, ki jo občutim med oratorijem, ko utrujena sedim na animatorskem sestanku in poslušam, kaj vse me še čaka ... Nekaterih stvari si ne moremo zapomniti le sistematično in jih noben fotograf ne more zajeti v celoti, v polnosti, ki nas takrat napolnjuje. Na trenutke se moramo prepustiti dogajanju in mu pustiti, da v nas shranjuje »fotografije«, ki mogoče ne bodo popolne za objavo na družbenem omrežju, vendar pa bodo popolne za nas, ko se bomo želeli spomniti občutkov sreče in miru.

Ana Marinko

IZLETNIK ZA SLADOKUSCE II.

Drugi izlet v seriji Izletov za sladokusce je drugačnega tipa. Bolj po ravnem in sede, pravzaprav na kolesu, večdnevna tura, nižja nadmorska višina ter povsem drug konec Slovenije. V pogovoru z različnimi ljudmi sem ugotovila, da Prekmurje res ni najpogostejša destinacija počitnikovanja, kar je resnično škoda, saj gre za povsem drugačno 'klimo', drugačen svet. Vsaj jaz sem kokošjo glavo tako dojela. Ker področje ni majhno, si je marsikaj vredno ogledati, marsikje je lepo biti. Naposled se je potrebno glede na želje, prioritete in čas smiselno organizirati. Najprej razjasnimo predsodek, s katerim sem se tudi jaz odpravila na kolesarjenje: Prekmurje je ravno. No, če začnemo na Goričkem, nam bo hitro jasno, da trditev ne zdrži dolgo. Na začetku se lahko povzpne na dva najvišja hriba daleč naokoli, ki sta v neposredni bližini meje z Avstrijo in sicer Serdiški (416m) in Sótinski brejg (418m). Na oba vodi lahka in krajša pešpot, z avtom pa se je možno pripeljati čisto do vrha. Pot je primerna tudi za biciklin ... In odpre se jasen pogled, ki sicer ne »seže v Piran«, leži pa pred nami vse Prekmurje kot na dlani. Južneje,

na Ravenskem, je torej le ravno in ponujajo se krasne kolesarske poti. Mimo koruznih nasadov, polj in travnikov, kakšna štorcklja tu in tam in se pedala vrtijo kar sama od sebe od kraja do kraja in vsak je čisto samosvoj in preprost, ampak tako prijeten v svoji domačnosti. Sledila sva predvsem poti, ki naju je vodila od cerkve do cerkve, od ene do druge dragocenosti. Presenečena sem bila, kako posebne cerkve pritičejo tako preprosti pokrajini. Dománjševci, Selo, Túrníšče, Odránci, Cánkova, Martjánci, Pêrtoča, Béltinci in Bogojína so le nekateri od krajev, ki jih je več kot vredno obiskati predvsem zaradi njihovega Božjega hrama. Cerkve so bistveno drugačne, kot sem jih vajena, zato še toliko bolj pritegnejo. Ni dvoma, da sva se v vsaki ne malo časa zadržala, ker lahko kar srkaš, še posebej če ti cerkev odpre domači župnik, ki eden za drugim prizna, da je pastorala v teh krajih precej drugačna, kot jo poznamo v centralni Sloveniji, saj se na istem področju srečujejo Madžari in Slovenci, pápinci (prekm. katoličani) in evangeličani, v zadnjem času še muslimani, pa še romska pastorala za povrh! Sledil je seveda še skok do Müre in Otoka ljubezni tam zraven, nujen obisk Dobróvnika in nakup orhideje v Ocean Orchids (razrešitev dileme, kako izvesti

nakup orhideje, če si na kolesarskem izletu: prodajajo jih pred vstopom v tropski vrt, kjer potrebuješ vstopnico. Torej si lahko vrt ogledaš na kolesarskem izletu in se kasneje vrneš z avtom ne da bi ti bilo potrebno spet plačati vstopnice. Res nenavadno, da so to tako naredili, kajne?). Umetno zajezeni jezeri, Lédavsko in Búkovniško, odpirata spet neko drugo dimenzijo, ki je ne gre preskočiti, tudi prečkanje Mure in obisk salezijancev v Prlekiji. Če je Prekmurje res vredno tolikih presežnikov preverite sami. V meni je vsekakor pustilo lep spomin; pri redkih počitnicah me ob odhodu 'stisne'. Na nekoliko drugačen način sem se z grenkobo poslovila od teh krajev. Morda pa se je v meni premaknilo zato, ker moje korenine sežejo prav tja. In sem tako in drugače 'njihova'. Naj za konec povzamem: Če v Prekmurju êšče nisi bil, te pa fletno idi. Nemreš vervati kak lepa je pokrajina Goričko, Ravensko in Dolinsko. Prekmurci so vrli ljudje! Koma prideš moraš fejst gesti in piti. Ko se pogüčavljajo fletno razmeš. Tak je fajn, da se vstavle čas. Tak lejpi dopust še nikdar nejsam mejla.

Manca Marinko

»ANGELI VARUHI«

Kdo sploh je angel varuh? To je težko vprašanje in o njem bi se dalo veliko napisati, zato bom raje pisala o drugi vrsti angelov varuhov, zalo aktivnih v naši župniji, ki pa so malo manj znani med župljani. To je tako imenovano »uradno prijateljstvo« med pripravniki in animatorji. Po koncu letošnjega oratorija si je vsak pripravnik izbral enega animatorja, ki mu je za zgled, bi se z njim rad še naprej družil, pogovarjal, ga vprašal za nasvet ... Cilj angelov varuhov ni, da predajamo ne vem kakšne modrosti, znanosti naprej na pripravnike, ker teh v animatorstvu ni ravno veliko :), ampak zgolj navadno prijateljstvo. Da se skozi celo leto družita, si dopisujeta, gresta na sprehod, čajček, vse, kar prijatelji pač počnejo in sta zgolj »navadna prijatelja«, ki pa sta napisana na nekem seznamu. Hkrati pa pripravnikom tudi pokažemo, kaj dejansko pomeni biti član animatorske skupnosti na Kodeljevem. Kaj vse počnemo, kakšno je dejansko vzdušje, da to ne pomeni le oratorija, ampak prijetne dogodke čez celo leto, številna druženja, smeh, resne pogovore, a hkrati tudi darovanje svojega časa za druge, tako otroke kot soanimatorje. Naš »nadangel« pa je Rafael ali po domače Rafo, ki nam enkrat na mesec pripravi zajtrk, kjer se vsi skupaj dobimo v

klubu, se pogovorimo o kakšni temi ali pa zgolj klepetamo in se igramo s klubskimi igrami. No, seveda pa so zraven še čokoladni rogljički, slaniki, čajčki, kakav, jagode ... :)

Urša Marinko

HVALEŽNI ZA ODREŠENJE - USKOVNIŠKI TEDNI 2020

Letošnje poletje so na Uskovnici in Pohorju potekali 35. Uskovniški tedni za dijake in študente. Julija in avgusta so se zvrstili štirje termini, kamor smo prišli mladi iz cele Slovenije; nekateri zgolj iz zanimanja ali zaradi preživljanja časa v osrčju lepe narave, drugi iz želje po poglobitvi osebne vere, zaradi druženja, športno obarvanega prostega časa ali sklepanja novih prijateljstev.

Tema, ki nas je vodila in spremljala celoten teden, je bila tokrat posvečena krstu. To smo lahko zaslutili že iz gesla Hvaležni za odrešenje (H2O). Prvi dan smo bolj teoretično namenili vprašanju, kaj sploh je zakrament svetega krsta in kaj vse obsega. V ta premislek nas je lepo uvedlo predavanje gospoda Marjana Turnška, čigar informacije so nam pomagale k boljšemu razumevanju teme in nam dale tudi številna izhodišča za samostojno razmišljanje (puščavo) in pogovor v

skupini. Naslednje dni smo prešli k pomenu krsta za vsakega kristjana, nato za občestvo Cerkve in na koncu tedna k temu, da smo krščeni in poslani, da v svetu oznanjamo veselo odrešenjsko vest.

Poleg predavanj, osebnega časa in pogovorov po skupinah smo imeli vsak dan priložnost za sodelovanje pri sveti maši, nemalo časa za igro ali klepet, ob večerih pa kulturno, zabavno ali plesno dogajanje. En teden je vsekakor hitro minil, sama pa sem odšla domov hvaležna za dobre ljudi, lep program, prostrane pohorske gozdove in - iskreno hvaležna za odrešenje.

Maja Jurca

ORATORIJ 2020

To je bil oratorij, ki je naredil največ dobrega od vseh oratorijev. Sicer precej močna trditev, sploh ker seveda ne morem zanesljivo primerjati vseh oratorijev med sabo, a vendar. Kot skoraj vsako stvar, je tudi oratorij pošteno spremenil virus, tako s strani upoštevanja ukrepov, predvsem pa zaradi dejstva, da smo bili vsi v mesecih pred oratorijem relativno izstradani na področju medsebojnih odnosov zaradi splošne karantene. Zaradi omejitev, ki so jih sprejeli v ponedeljek zvečer, smo oratorij morali prilagoditi čez noč, da število

udeležencev ne bi presegalo 50ih ljudi. Rešitev smo našli v tem, da oratorij razdelimo na 2 dela, mlajše in starejše, ki se med sabo ne bi srečevali. To je pomenilo, da smo vsak del oratorija izvajali dvakrat - dve jutranji varstvi, dvakrat smo peli himno, dvakrat odigrali dramsko igro, dvakrat imeli molitev, kosilo, velike igre. Na žalost je to pomenilo, da smo animatorji, ki smo sodelovali v dramski igri bili prikrajšani za skupno molitev, tisti, ki so pripravljali molitev pa so zamudili obe izvedbi dramske igre. Kateheze in delavnice pa smo razdelili na tiste za mlajše in tiste za starejše, kar za kateheze ni nič novega, za delavnice pa je to neobičajno. To je pomenilo, da so imeli otroci precej manj izbire, vendar smo se trudili, da bi zadovoljili čim več različnih okusov. Tisti animatorji, ki smo imeli kateheze za starejše smo torej sodelovali na oratoriju za starejše, drugi pa mlajše. Rezultat bi lahko bil dva bolj prazna in dolgočasna oratorija, vendar mislim, da nas je prostorska omejenost in manjša skupina med seboj povezala močnejše kakor pa je skupaj celotna skupina. Seveda ni bilo vse samo dobro, drugače bi tak oratorij izvajali tudi v prihodnjih letih, pa srčno upamo, da nam ga ne bo več treba deliti. Mučno je bilo poslušati otroke, ki jih je skrbelo, ali so pogrešali svoje brate in sestre v drugem delu oratorija, srce parajoče je bilo otroke poditi domov takoj po spustu zastave, saj

bi se tudi animatorji z veseljem z njimi igrali še celo uro, vendar to pač ni bilo možno. Bilo je torej kar precej težkih trenutkov, za nekatere tudi nemirnih noči, saj je bilo potrebne mnogo več organizacije kot običajno. A vendar, prav taka situacija je potem priložnost, da se prijateljstvo pokaže v bolj svetli luči. Če se vrnem k začetni trditvi, da je bil ta oratorij en najboljših sploh, je to predvsem zaradi tega, ker je po treh mesecih osamitve otrokom in animatorjem dal veliko mero medsebojnih odnosov, veselja, igre in pogovora. Morda smo se zavedeli, da prijatelji niso tako zelo samoumevni in smo bili zaradi tega bolj uvidevni in prijazni drug do drugega, še celo otroci na katehezah so vsi pridno sodelovali.

Vid Kastelic

STRŽIŠČE 2020

Letošnje poletje je bilo kljub razmeram na voljo veliko programa za krščanske mlade. Jaz sem se med drugim udeležila 5. tedna stržiških tednov duhovnosti, ki jih organizira gibanje Pot.

Glavna tema letošnjega Stržišča je bila zaveza, ki smo jo s pomočjo in usmerjanjem štirih duhovnikov odkrivali preko predavanj, dela po skupinah, puščav in plenumov -

skupinskega pogovora, postavljanja vprašanj in ugotavljanja odgovorov nanje. Iz nastalih dilem so se mnogokrat razvile razgrete debate o teh ali drugih, bolj ali manj kontroverznih, temah, ki jih je bilo moč slišati tudi ob jedilni mizi, po sobah in zunaj, ob kartanju, pitju jutranje in opoldanske kave ter v poznih večernih urah :). Poleg tega smo vsak dan redno molili brevir, središče dneva pa je predstavljala sveta maša.

Poseben dan je bil sreda, ko smo se zbudili še v temi zgodnjega jutra, da bi osvojili vrh bližnje Črne prsti. To nam zaradi vremena sicer ni uspelo, dan pa je bil kljub temu lep in poln veselih trenutkov - v najslabšem primeru smo ob prihodu v hišo toliko bolj cenili suha oblačila in radiatorje :). V četrtek smo imeli adoracijo, v petek spokorno bogoslužje in sveto spoved, višek tedna pa je za večino verjetno sobota, ki se zaključí s slovesno vigilijo in praznovanjem.

Čeprav je bil skozi cel teden poudarek na duhovnosti, ni zmanjkalo časa za klepetanje, družabne igre, petje, pripovedovanje šal, igre v Kalu, sprehode in večere skupnosti.

Sama moram priznati, da mi, vsemu izredno kvalitetnemu programu navkljub, z duhovnih vaj vselej v

spominu najbolj ostanejo ljudje, s katerimi sem lahko delila te dni, in za katere upam, da se bomo čim prej spet srečali.

Ful fajn, 100 % priporočam :)

Lara Rozman

PISMO BRALCU VRTNIC Z LETOŠNJE 'USKOVNICE'

Dragi bralec! Danes ti pišem pismo. Pismo kot si jih mladi pišemo na Uskovniških tednih (UT), da se čez nekaj let lažje spomnimo lepih dogodkov, doživetji, prijateljev in odnosov. Tudi to pismo bo imelo pridih UT, saj me je k pisanju tega pisma nagovorila prav tema letošnje 'Uskovnice'. Razmišljala sem, da si vsak zasluži takšno pismo, ki bi mu ga sicer lahko napisal tudi kdo drug - morda starši, krstni botri, župnik ali župnijsko občestvo - in bi ga spominjalo na dogodek, ob katerem je bil vsak gotovo zraven, a o njem ve presenetljivo malo. Povedala ti bom le nekaj najzanimivejših dejstev, za katera sem prepričana, da jih verniki premalokrat slišimo in se jih zato sploh ne zavedamo.

Govorim o dogodku, ko si, draga sestra, dragi brat, postal prav to. Postal Božji otrok in član velikega

občestva Cerkve, ki pa ga ne sestavljamo le kristjani na zemlji, ampak nas je še mnogo več, saj smo v Cerkev združeni tudi z vsemi v nebesih. Pri zakramentu Sv. Krsta, kot si verjetno prav ugotovil, si postal ud živega Kristusovega telesa, Cerkve (prim.: 1 Kor 12, 12-31).

Ob misli na Sv. Krst ti zagotovo pred oči pride oblivanje z blagoslovljeno vodo, kar je nekako osrednji del obreda. Voda ima veliko simboliko. Ena najočitnejših in najbolj znanih je simbolika očiščenja. Pri krstu smo namreč očiščeni izvirnega greha. Druga simbolika, ki je bila še bolj očitna v preteklosti, ko se je krščenec dobesedno potopil v vodo, je začetek novega življenja. Človek pri krstu ni več stari, grešni človek, ampak postane novi človek (prim.: Ef 4, 22-32 in Kol 3, 8-13). Naj kot zanimivost dodam, predvsem zate, če te bolj zanima umetnost, da so bile stare krstilnice postavljene tako, da je človek v bazen z vodo vstopil na zahodni strani, ki simbolizira temo in greh, ter kot novokrščeni izstopil na vzhodni strani, ki predstavlja stran svetlobe, luči.

Zagotovo si bil tudi po svojem krstu že kdaj pri obredu Sv. Krsta, ko je bil v Cerkev sprejet še kakšen nov član. Morda je, kot je

to marsikje postala navada, krst potekal ločeno od svete maše le v ožjem družinskem in prijateljskem krogu. A moram ti povedati, da je to velika škoda. Kljub temu, da krščevalec - župnik oz. duhovnik - predstavlja Cerke, se izgubi ena velika simbolika samega obreda. Leta namreč predvideva, da župnijsko občestvo pričaka krščenca na vhodu v cerkev in ga sprejme ter pospremi v svojo sredo. Tako fizičen sprejem simbolizira tudi duhovni sprejem v Cerkveno občestvo, ki se zgodi pri krstu. Otroka, bodočega oz. novega člana Cerkve, starši prinesejo pred Boga in pred občestvo in ga tudi z imenom predstavijo.

Se morda spomniš, da si pri Sv. Krstu maziljen s krstnim in krizmenim oljem? Krstno olje je navadno olivno olje, s katerim je krščenc maziljen na prsa ter predstavlja odpoved hudemu duhu in grehu. Ta simbolika izhaja iz zgodovine, ko so se rokoborci pred bojem namazali z oljem, da jih sovražnik ni mogel zagrabit. Tako nas krstno olje obvaruje pred prijemi hudega duha. Krizmeno olje pa je olje z dodanimi dišavami. Z njim smo pri krstu maziljeni na čelo, predstavlja pa dar Svetega Duha in prejem kraljevske, duhovniške in preroške službe. Tudi ta simbolika izhaja iz zgodovine, ko so z dišavnim oljem mazilili kralje

in voditelje v znak spoštovanja in nastopa nove službe.

Si morda zastrigel z ušesi ali privzdignil obrv ob prebranih besedah 'prejem službe'? Morda razmišljaš nekako takole: ko so me krstili sem bil star manj kot eno leto, sploh nisem dojemal kaj se dogaja okoli mene, potem pa mi po toliko in toliko letih povedo, da sem ob tem prejel kar tri službe... in že računaš koliko delovne dobe je za tabo. Naj ti razložim. Prejel si kraljevsko službo. Službo, ki se sliši precej ugodno - biti kralj - a, če dobro pomislimo, prinaša tudi nekaj odgovornosti. Ob kraljevski službi ti kot Božjemu, Kraljevemu otroku pripada kraljevsko dostojanstvo in seveda svoboda kakršno imajo le kralji, ki je največji izraz ljubezni Tistega, ki ti je to službo podelil. Ob vsem tem pa vseeno prejemaš in nosiš tudi odgovornost, da dobro kraljuješ, odgovorno opravljaš svoje naloge in skrbiš zase ter za druge.

»Dobro,« si rečeš »to že ni tako slabo« in želiš nadaljevati na preroško službo, saj se te duhovniška, ker pač nisi duhovnik, ne zanima. In tukaj te jaz z mojim pismom ustavim in morda nekoliko presenetim. Razmišljaš namreč o službenem duhovništvu, ki ni enako duhovniški službi. Slednjo prejme prav vsak izmed nas pri Svetem

Krstu, službeno duhovništvo pa je le njena 'nadgradnja'. Duhovniško službo vestno opravljaš, če v svojem življenju na prvo mesto postavljaš Boga. Lahko bi rekli, da opravljanje duhovniške službe pomeni živeti kot 'zgleden' kristjan, ko povezuješ človeško z Božjim. Dobro ti gre, če svoje življenje, veselje, delo in tudi grehe daruješ Gospodu, Ga srečuješ v zakramentih in v Božji besedi ter pričuješ krščansko življenje v dejavni ljubezni.

In zadnja služba, ki jo prejmeš pri Sv. Krstu, je preroška služba. Verjetno si že predstavljaš, kako se od tebe pričakuje, da kot kakšen starozavezni prerok s popotno palico v roki govoriš ljudstvu. Lahko te potolažim, da ni tako 'dramatično'. Prva stvar, ki se jo je ob tem potrebno zavedati, je, da ob opravljanju preroške službe v tebi deluje Sv. Duh. On je tisti, ki vodi tvoje misli, dejanja in besede. Ker smo ljudje med seboj različni, potrebujemo tudi različne preroke. Zato se ti ni treba bati, da bi se kot prerok moral spremeniti od glave do peta. Prerok si lahko takšen kot si, tam kjer si in v tem, kar počneš. Oznanjuješ lahko z zgledom ali z besedo. Duh pa je tisti, ki ti bo dal ob pravem času pravo misel. Se strinjaš, da potem že ne more biti tako zelo težko ali nemogoče?

Ob koncu tega pisma te želim povabiti, da o napisanem razmišljaš. Ni vse, kar bi o krstu lahko napisali, a naj bo dovolj za danes. Naj te to pismo spomni na dogodke, naj ti predstavi dejstva, simboliko in sporočilo, ki ga morda še nisi slišal. Naj ti odkrije darilo, ki ga nosiš v sebi, pa se ga do zdaj sploh nisi zavedal. Naj te spodbudi, da se še bolj potrudiš v službah, ki ti jih Bog daje za nedoločen čas, hkrati pa Ti obljublja najboljše plačilo v nebesih. Dragi bralec, če si vztrajal do konca tega pisma, Te povabim, da o temelju - začetku svoje poti kot kristjana - razmišljaš in raziskuješ še naprej ter se ga spominjaš in iz njega živiš.

Jana Hočevar

V MAVRICNI MUC

In če je kateri dobil pisano majčko, je naslednji dan oblekel sivo. Kadar je kdo narisal lepo barvno risbico, je ta tudi postala siva še preden jo je lahko pokazal mami in očku. Samo nekdo v tej sobici ni bil siv. Muc. Muc je bil vseh mavričnih barv. Kar sijal je.

Ali vas zanima, zakaj je bilo tako?

Nekoč je bilo mesto. V mestu je bila hišica. V hišici je bila sobica. V sobici so stale tri omare in tri mize in trije stoli in tri posteljice. V tej sobici so živeli trije otroci. In en muc.

Kot veste, v vsaki hiši živijo hišni škrti. In otroci, ki so živeli v mali hišici, so razjezili DOMAČE hišne škrate. Ti so kar pihali od jeze, ko so se spotikali ob razmetane igrače ali se zapletali v umazano obleko, ki je ležala

Zakaj vam pripovedujem o tej sobici in teh otrocih?

Ker je bila ta sobica zelo zelo čudna. Vse v njej je bilo črno in sivo in belo. Nikjer ni bilo nobene barve. Če je kateri od otrok prinesel novo igračko v sobo, je ta čez nekaj minut postala siva.

vsepovsod. Saj še preproge ne bi rabili. Kadar so se škrati ponoči odločili za sprehod po otroški sobi, so prišli domov prašni in umazani, kot bi se šli sprehajati v rudnik. Najmanjši škrat se je nekoč med vsemi nastlanimi igračami celo izgubil. Vso noč je taval sem in tja

med škatlami in knjigami in ogrizki jabolk in papirčki od bombonov in med frnikolami. Da o celem gozdu barvic niti ne govorimo. Ko je prišel domov, je bil močno utrujen, še veliko bolj pa jezen. Jezni so bili tudi drugi škrati. Zato so se odločili, da bodo imeli veliki škratji posvet. Na tem posvetu, kjer so bili zbrani prav vsi hišni škrati iz male hišice (tudi oni iz kleti in podstrešja), so sklenili, da bodo prosili za nasvet vilo Nežo Dobrilo. No, ko je vila slišala za njihov problem, je takoj našla rešitev. Vsej otroški sobici je vzela barve, saj se jih pod vsem prahom in umazanijo ni niti videlo. Barve je prenesla na malega mucka, ki je prebival v sobici in je bil prej čisto navaden siv muc. Bil je namreč prijazen mucek, predvsem pa zelo čist in si je večkrat na dan skrtačil dlako in se umil.

Otroci so bili najprej zelo presenečeni, potem pa so se na sivino nekako navadili in jih ni motila. Postali pa so mirnejši. Ni se jim ljubilo več toliko igrati in risati in peti. Več so posedali po posteljah in gledali v strop. Tako je minilo nekaj dolgočasnih in sivih tednov.

Takrat pa se je nekaj zgodilo. Najmlajši deček zjutraj ni mogel vstati. Zbolel je. Poklicali so zdravnika, vendar mu ni znal pomagati. Rekel je, da tako čudne bolezni še ni videl. Mali deček je tako dan za dnem ležal v postelji in postajal vedno bolj žalosten in siv. Samo mavrični mucek, ki se je včasih zvil k njegovim nogam, ga je spravil v boljšo voljo. Bratec in sestra sta bila v skrbeh za malega dečka. Ker mu ni znal pomagati nihče drug, sta sama odšla iskat

zdravilo. V neki pravljici sta prebrala, da na jasi sredi gozda živi babica Znalka Vedež. Tako sta se najprej odpravila tja. Ko sta hodila po gozdu in so okoli njiju cvetele pisane rožice in peli ptički, sta se počutila tako dobro kot že dolgo ne. Za babico sta zato nabrala velik šopek pisanih rož in ko sta prispela do njene

hišice, sta veselo prepevala. Babica je bila rož vesela in je še sama z njima zapela veselo pesmico. Potem pa sta se otroka spomnila, zakaj sta prišla in sta spet postala žalostna. Razložila sta babici svojo težavo. Ta pa je, kot vedno, poznala odgovor.

Njun bratec je dobil hudo bolezen, ki se je ji pravi brezbarvni sivitis. In zdravila za to bolezen ni. Le vila Dobrila lahko pomaga. Zato jima je naročila, naj temeljito pospravita in počistita sobo. In taka naj ostane vsaj tri tedne. Šele takrat bodo hišni škrtati videli, da mislita resno. Pa veseli bodo tudi kakšnega piškota na krožniku, je rekla.

Bratec in sestrica sta se vrnila domov. Takoj sta se lotila dela, saj je bil njun bratec že čisto siv in je samo mirno ležal na postelji. Do sedaj se jima njihova soba ni nikoli zdela razmetana ali umazana. Toda, ko sta se spomnila gozda in rožic in ptičkov in urejene babičine kočice, sta se resno lotila dela. Kar tri dni je trajalo, da sta sobo za

silo uredila. Nabrala sta sedem vreč smeti, v sesalcu sta zamenjala devet vrečk in prah sta pobrisala s tremi velikimi rjuhami. V omarah sta naredila red, počistila sta predale ter vse knjige zložila v knjižne police. Umazano obleko sta odnesla v koš za umazano perilo in umazane lončke in krožnike v kuhinjo. Še okna sta pomila. Ko sta končala, se je v sobi vse bleščalo, čeprav je bilo vse sivo in belo in črno.

Sedaj pa je prišel težji del. Soba je morala ostati bleščeča tri dolge tedne. Bratec in sestrica sta določila vrstni red pospravljanja in čiščenja, mali pisani muc pa je pomagal. Ko je prišel čas za čiščenje sobe, je skočil enemu ali drugemu v naročje in ju nežno dregal s smrčkom, dokler se nista lotila dela. Tako

otroka nikoli nista pozabila pospraviti. Niti en sam samcat dan ne. Hišni škrtatje so bili navdušeni in so prosili Nežo Dobrilo, naj spremeni sobo spet nazaj. Vila je to seveda z veseljem storila.

Takoj, ko so se v sobo vrnile barve, se je mali deček začel spet smejeti. Naslednji dan

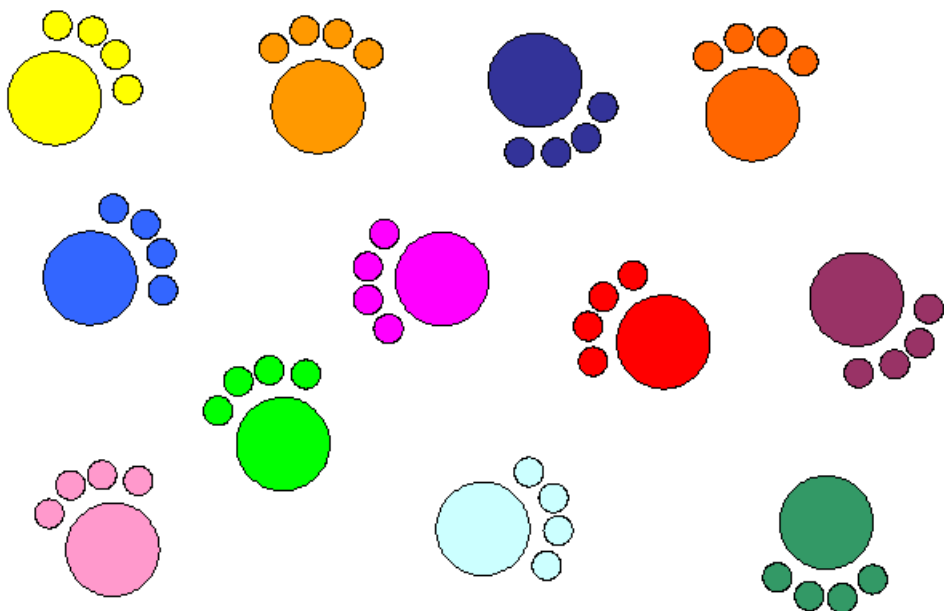
Od takrat dalje je soba v mali hiši v malem mestu vedno vzorno pospravljena. Pospravljajo jo vsi trije otroci. Ne samo zato, ker bi se bali škratov ali bolezni. V čisti in pospravljani sobi se veliko bolje počutijo. Pa še svoje igrače in knjige lažje najdejo.

Samo nekaj je drugače. Mali muc je spet siv. Le blazinice na tačkah so ostale pisane. Za spomin.

je lahko že sedel v postelji in čez teden dni je lahko spet veselo tekal naokoli.

A ste kdaj pogledali blazinice na tačkah vašega domačega mucka?

Mateja Jakob

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleđen katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

OBHAJILO ZA BOLNIKE se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**

Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana

odgovarja: Grega Valič, SDB

telefon: 041 261-870

e-pošta: zupnija.kodeljevo@gmail.com

spletna stran: kodeljevo.donbosko.si

oblikoval: Primož Antloga

ŽUPNIJSKA PISARNA

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

SVETE MAŠE

med tednom: 7.30 in 19.00

(ob ponedeljkih je samo večerna sveta maša)

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00

Hvala vsem piscem!

Oddaja člankov za božične
Vrtnice do 3. adventne nedelje
(Gaudete), 13. 12. 2020,
na naslov:
marinko.urban@gmail.com
Obilo navdiha!